

71

UCHWAŁA Nr 39 RADY MINISTRÓW

z dnia 5 lutego 1972 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie gospodarowania niemetalicznymi surowcami wtórnymi.

Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. W § 8 uchwały nr 62 Rady Ministrów z dnia 24 marca 1965 r. w sprawie zasad gospodarowania niemeta-

licznymi surowcami wtórnymi (Monitor Polski z 1968 r. Nr 48, poz. 336) skreśla się ust. 3, 4, i 5.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

72

UCHWAŁA Nr 41 RADY MINISTRÓW

z dnia 8 lutego 1972 r.

w sprawie zakładowych funduszy mieszkaniowych.

W celu stworzenia właściwych warunków do zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych pracowników państwowych zakładów pracy Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwała, co następuje:

§ 1. 1. Państwowe zakłady pracy objęte przepisami o funduszu zakładowym lub funduszu za osiągnięcia ekonomiczne tworzą zakładowe fundusze mieszkaniowe.

2. Państwowe zakłady pracy nie objęte przepisami, o których mowa w ust. 1, mogą tworzyć zakładowe fundusze mieszkaniowe na podstawie innych przepisów, które przewidują takie możliwości.

§ 2. Na zakładowe fundusze mieszkaniowe przeznaczają się środki pochodzące z następujących źródeł:

- 1) z obowiązujących przelewów części funduszu zakładowego lub funduszy za osiągnięcia ekonomiczne oraz przelewów dodatkowych z funduszu zakładowego, dokonanych zgodnie z uchwałami konferencji samorządu robotniczego lub rady zakładowej w zakładach pracy, w których nie działają konferencje samorządu robotniczego;
- 2) ze spłaty pożyczek udzielonych z zakładowego funduszu mieszkaniowego;
- 3) z wpłat z tytułu kaucji i opłat za urządzenia kąpielowe oraz opłat za dodatkowe elementy wyposażenia mieszkań, wpłacanych przez pracowników otrzymujących mieszkania w zakładowych domach mieszkalnych;
- 4) z wpływów ze sprzedaży zakładowych domów mieszkalnych;
- 5) z innych środków przewidzianych w obowiązujących przepisach oraz innych dochodów niestających określonych przez właściwego ministra w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 3. 1. Środki zakładowych funduszy mieszkaniowych mogą być użyte na:

- 1) finansowanie budownictwa mieszkaniowego dla zakładów pracy wraz z urządzeniami towarzyszącymi;
- 2) udzielanie pracownikom oraz stypendystom zakładu pracy pomocy finansowej na opłacenie lub uzupełnienie wkładów mieszkaniowych lub wkładów budowlanych i na budowę we własnym zakresie domów jednorodzinnych (lokalii w małych domach mieszkalnych);
- 3) finansowanie przebudowy i modernizacji zakładowych

zasobów mieszkaniowych oraz przystosowanie do celów mieszkalnych innych pomieszczeń;

- 4) spłatę kredytów bankowych, zaciągniętych na poczet przyszłych wpływów zakładowych funduszy mieszkaniowych;
- 5) zwroty kaucji i nie umorzonych części opłat za urządzenia kąpielowe i opłat za dodatkowe elementy wyposażenia mieszkań;
- 6) udzielanie pracownikom zakładów pracy pomocy finansowej na remonty i modernizację mieszkań i domów jednorodzinnych, po zaspokojeniu w pierwszej kolejności potrzeb wymienionych w punktach 1—5;
- 7) udzielanie spółdzielniom budownictwa mieszkaniowego pomocy na finansowanie świetlic osiedlowych i lokali dla społecznych punktów opieki nad dziećmi;
- 8) fundowanie wkładów mieszkaniowych sierotom po byłych pracownikach zakładu oraz sierotom objętym opieką zakładu pracy;
- 9) udzielanie pracownikom zakładu pracy pomocy finansowej na uiszczenie kaucji oraz opłat wymaganych przy zamianie mieszkań pozostających w dyspozycji jednostek gospodarki uspołecznionej.

2. Pomoc, o której mowa w ust. 1 pkt 2, 6 i 9, może być również udzielona:

- 1) byłemu pracownikowi zakładu pracy (renciście, emerytowi);
- 2) rodzinie pracownika, który stracił życie podczas pełnienia obowiązków służbowych;
- 3) osobie zatrudnionej w systemie pracy nakładczej, podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego.

3. Pomoc z zakładowych funduszy mieszkaniowych udzielana spółdzielniom mieszkaniowym na finansowanie urządzeń socjalno-kulturalnych wymienionych w ust. 1 pkt 7 może mieć charakter bezzwrotny.

§ 4. 1. Pomoc, o której mowa w § 3 ust. 1 pkt 2, 6 i 9, udzielana jest w formie pożyczek.

2. Pożyczki te mogą być w uzasadnionych wypadkach umarzone w granicach 80%, jeżeli dochód pożyczkobiorcy przypadający na 1 członka rodziny nie przekracza 1.200 zł.

§ 5. 1. Pożyczki na opłacenie lub uzupełnianie wkładów mieszkaniowych do spółdzielni budownictwa mieszkaniowego udzielane mogą być do wysokości:

- 1) pełnego wkładu — osobom wykwaterowanym z budynków wyburzanych, pracownikom werbowanym z innych miejscowości przez zakłady pracy nowo budowane i rozbudowywane oraz zakłady o dużej zmienności i zwiększające zmienność, ciężko poszkodowanym inwalidom, osobom wykwaterowanym z lokali niezbędnych do zaspokojenia potrzeb lokalowych jednostek gospodarki społecznej, jeśli nie uzyskają na ten cel pomocy z innego źródła, oraz osobom, których dochód miesięczny przypadający na 1 członka rodziny nie przekracza 800 zł;
- 2) $\frac{3}{4}$ wkładu — osobom, których dochód miesięczny przypadający na 1 członka rodziny nie przekracza 1.200 zł;
- 3) $\frac{2}{3}$ wkładu osobom, których dochód miesięczny przypadający na 1 członka rodziny przekracza 1.200 zł.

2. Pożyczki na uzupełnianie wkładów budowlanych do spółdzielni budownictwa mieszkaniowego oraz pożyczki na wkład własny przy budowie domów jednorodzinnych (lokali w małych domach mieszkalnych) mogą być udzielane do wysokości 15% wartości kosztorysowej mieszkania lub domu.

3. Pożyczki na opłacenie kaucji mieszkaniowych mogą być udzielane do wysokości:

- 100% kaucji osobom, o których mowa w ust. 1 pkt 1;
- 50% kaucji osobom, których dochód miesięczny przypadający na 1 członka rodziny nie przekracza 1.000 zł.

4. Pożyczki na pokrycie opłat wymaganych przy zamianie mieszkań, mogą być udzielane do 50% wysokości tych opłat, lecz w kwocie nie przekraczającej 10 tysięcy złotych.

5. Pożyczki na remonty i modernizację mieszkań mogą być udzielane nie częściej niż raz na 10 lat i nie powinny przekraczać 10 tysięcy złotych.

6. Pożyczki na remonty domów jednorodzinnych mogą być udzielane nie częściej niż raz na 10 lat, a wysokość ich nie może przekraczać 15 tysięcy złotych.

7. Okres spłaty udzielanych pożyczek w zależności od ich przeznaczenia wynosi:

- 1) do lat 5 — w odniesieniu do pożyczek na opłacenie lub uzupełnienie wkładów własnych do spółdzielni budownictwa mieszkaniowego i na budowę domów jednorodzinnych (lokali w małych domach mieszkalnych);
- 2) do lat 4 — w odniesieniu do pożyczek na remonty i modernizację domów jednorodzinnych;
- 3) do lat 3 — w odniesieniu do pożyczek na remonty i modernizację mieszkań oraz na uiszczenie kaucji i opłat wymaganych przy zamianie mieszkań.

8. Rozpoczęcie spłaty następuje nie później niż po upływie 3 miesięcy od daty udzielenia pożyczki. Spłata pożyczek na wkłady mieszkaniowe może być zawieszona na okres do 5 lat, pod warunkiem przepracowania tego okresu w danym zakładzie pracy.

9. Pożyczka na wkład mieszkaniowy lub budowlany do spółdzielni budownictwa mieszkaniowego może być udzielona po uprzednim stwierdzeniu, że pożyczkobiorca zgromadził niezbędne środki własne na mieszkaniowej księżeczce oszczędnościowej Powszechnej Kasy Oszczędności.

10. Pożyczki z zakładowych funduszy mieszkaniowych udzielone na cele, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 2, 6 i 9, nie podlegają oprocentowaniu, nie wymagają poręczenia ani innego zabezpieczenia (np. weksłowego).

11. Podstawą do ustalenia wysokości pomocy, o której mowa w uchwale, jest miesięczny dochód netto pożyczkobiorcy łącznie z dochodem wszystkich wspólnie zamieszkałych członków rodziny, przypadający na 1 członka rodziny, osiągnięty w okresie ostatniego roku. Przez dochód netto rozumie się wynagrodzenie za pracę po potrąceniu podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne bądź rentę lub emery-

turę. Jeżeli biorący pożyczkę oprócz wynagrodzenia za pracę (renty, emerytury) ma stałe dochody z gospodarstwa rolnego lub innych źródeł, dochody te dolicza się do wynagrodzenia za pracę (renty, emerytury). Za dochód z gospodarstwa rolnego uważa się dwukrotną przychodowość szacunkową z gospodarstwa określoną dla celów podatku gruntowego.

§ 6. 1. Zasady i warunki wykorzystywania środków zakładowych funduszy mieszkaniowych na finansowanie budownictwa mieszkaniowego na potrzeby zakładów pracy regulują przepisy uchwały nr 281 Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1971 r. w sprawie zasad realizacji i finansowania społecznego budownictwa mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 60, poz. 398).

2. Przysługujące spółdzielniom budownictwa mieszkaniowego ulgi w spłacie pożyczek, jak również umorzenia tych pożyczek, obciążają środki zakładowych funduszy mieszkaniowych.

§ 7. W razie przejściowego braku środków na rachunkach zakładowych funduszy mieszkaniowych zakłady pracy mogą zaciągnąć kredyt bankowy na poczet przyszłych wpływów tych funduszy. Okres spłaty kredytu zaciągniętego na poczet przyszłych wpływów zakładowego funduszu mieszkaniowego nie powinien przekraczać 5 lat.

§ 8. 1. Sposób wykorzystania środków zakładowego funduszu mieszkaniowego ustala konferencja samorządu robotniczego na wniosek rady zakładowej, uzgodniony z dyrektorem zakładu pracy. W zakładach, w których nie działają konferencje samorządu robotniczego, sposób wykorzystania tych środków ustala rada zakładowa w uzgodnieniu z dyrektorem zakładu. W przedsiębiorstwach wielozakładowych, w których zakładowy fundusz mieszkaniowy jest skoncentrowany na szczeblu oddziału, okręgu lub zjednoczenia, o sposobie wykorzystania środków zakładowego funduszu mieszkaniowego, rodzaju, wysokości i warunkach spłaty udzielonej pracownikowi pożyczki decyduje zarząd okręgowy właściwego związku zawodowego w uzgodnieniu z dyrektorem przedsiębiorstwa i dyrektorem odpowiedniej jednostki zwierzchniej.

2. Rada zakładowa w uzgodnieniu z dyrektorem zakładu, a w przedsiębiorstwach wielozakładowych, o których mowa w ust. 1, zarząd okręgowy właściwego związku zawodowego w uzgodnieniu z dyrektorem przedsiębiorstwa i dyrektorem jednostki zwierzchniej decyduje o rodzaju pomocy udzielanej pracownikom, jej wysokości i warunkach spłaty w zależności od sytuacji mieszkaniowej, materialnej i przydatności zawodowej pracownika.

3. Zakładowym funduszem mieszkaniowym administruje kierownik zakładu pracy, z uwzględnieniem przepisów ust. 1 i 2.

4. Szczegółowe kryteria udzielania pomocy, stosowania umorzeń i ulg, o których mowa w uchwale, oraz zasady i tryb postępowania w wypadkach określonych w § 4 ust. 4 uchwały nr 280 Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1971 r. w sprawie zasad przydziału mieszkań (Monitor Polski Nr 60, poz. 397) ustali Centralna Rada Związków Zawodowych w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 9. Wysokość i warunki udzielania pomocy pracownikom — absolwentom zamiejscowym regulują przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1964 r. w sprawie zatrudniania absolwentów szkół wyższych oraz orzekania o obowiązku zwrotu kosztów wykształcenia (Dz. U. z 1972 r. Nr 2, poz. 9).

§ 10. 1. Ustalone w trybie § 8 warunki udzielania, spłaty i umarzania pożyczek przyznawanych pracownikom oraz rozliczenia z zakładem pracy w razie ustania członkostwa pożyczkobiorcy w spółdzielni lub rozwiązania z nim umowy,

o pracę, określają odpowiednie porozumienia zawierane przez zakład z pracownikami.

2. W razie ustania członkostwa pożyczkobiorcy w spółdzielni budownictwa mieszkaniowego na skutek wystąpienia, wykreślenia lub wykluczenia członka ze spółdzielni przed zamieszkaniem w przydzielonym lokalu, spółdzielnia potrąca z wkładu kwotę przelaną z zakładowego funduszu mieszkaniowego i zwraca ją na rachunek właściwego zakładowego funduszu mieszkaniowego.

3. Z dniem zamieszkania w lokalu spółdzielczym zakład pracy nie może dochodzić od pożyczkobiorcy, będącego

członkiem spółdzielni, zwrotu umorzonych części pożyczki z zakładowego funduszu mieszkaniowego. Zasadę tę stosuje się także do umorzonych pożyczek udzielonych z zakładowego funduszu mieszkaniowego przed dniem wejścia w życie uchwały i nie zwróconych zakładowi pracy.

§ 11. Traci moc uchwała nr 124 Rady Ministrów z dnia 22 maja 1965 r. w sprawie zakładowych funduszy mieszkaniowych (Monitor Polski Nr 27, poz. 135).

§ 12. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

73

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 31 stycznia 1972 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie rachunkowości jednostek gospodarki społecznej.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 183 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 8 grudnia 1967 r. w sprawie rachunkowości jednostek gospodarki społecznej (Monitor Polski Nr 69, poz. 340) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 63 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przy ustalaniu różnic inwentaryzacyjnych ujawnione niedobory i nadwyżki mogą być kompensowane.”;

2) § 102 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jako rozliczenia międzyokresowe tak czynne (koszty przyszłych okresów), jak i bierne (rezerwa na wydatki przyszłych okresów) wolno przyjmować do sprawozdań finansowych jedynie pozycje (tytuły) ujęte w wykazach rozliczeń; wykazy te są ustalane dla poszczególnych gałęzi gospodarczych:

- 1) dla tytułów rozliczanych tylko w obrębie roku sprawozdawczego, które nie mogą wykazywać salda na koniec roku — przez dyrektorów zjednoczeń albo jednostek równorzędnych;

2) dla tytułów, które mogą przechodzić saldami na lata następne — przez właściwych ministrów w porozumieniu z Ministrem Finansów; nie wymaga uzgodnienia z Ministrem Finansów rozliczenie:

- a) kosztów przygotowania nowej produkcji, prac wdrożeniowych oraz robót odkrywkowych i górniczych,
- b) kosztów utrzymania służb inwestycyjnych w nowo budowanych zakładach (wydziałach, oddziałach) czynnych przedsiębiorstw produkcyjnych, jeżeli w myśl obowiązujących przepisów koszty te podlegają sfinansowaniu ze środków obrotowych,
- c) kosztów większych remontów środków trwałych oraz modernizacji i adaptacji pomieszczeń,
- d) innych kosztów określonych w przepisach szczególnych.

Wykazy powinny również określać te tytuły, przy których dopuszczalne jest tworzenie w ciężar kosztów rezerw na wydatki przyszłych okresów”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: S. Jędrzychowski

74

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 1 lutego 1972 r.

w sprawie funduszy celowych.

Na podstawie art. 91 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 25 listopada 1970 r. — Prawo budżetowe (Dz. U. Nr 29, poz. 244) zarządza się, co następuje:

Rozdział I

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Zarządzenie określa zasady gospodarowania funduszami celowymi utworzonymi na podstawie art. 13 ust. 1

ustawy z dnia 25 listopada 1970 r. — Prawo budżetowe (Dz. U. Nr 29, poz. 244), funduszami istniejącymi zgodnie z art. 94 ust. 2 tej ustawy oraz Centralnym Funduszem Turystyki i Wypoczynku, Funduszem Rozwoju Miasta i Powiatu Kołobrzeskiego, funduszem emerytalnym, funduszem prewencyjnym Państwowego Zakładu Ubezpieczeń, funduszem socjalnym w prezydiach rad narodowych, funduszem gromadzkim na niektóre cele miejscowe, funduszami mieszkaniowymi utworzonymi przez prezydium miejskich i powiatowych rad naro-